

Főhajtás XV.

Szerepek, színészek, terített asztalok

3.

– Az az igazság, hogy gasztronómiai
analfabéta vagyok... – Mácsai Pál
hangja halk, tárgyilagos, de finoman

érezteni: tudja, hogy itt, ebben a borok, étkek illatával elvarázsolt kertben nem illik ezzel dicsekedni.

Szindbádot játszotta évekig, Krúdy Gyula örök életű hőjét, aki rosszállóan nézett a pincérre, amikor a rajnai rizlinget nem tenyérbe simuló rajnai pohárban szolgálta fel, s ha a Tabán girbe-gurba utcáin bolyongott, pontosan tudta, melyik kiskocsmába kell betérnie, ha majorannás kakaspörköltet, s melyikbe, ha este kifogott halból készült harcsapaprikást akart pirkadatkor vacsoráztatni.

Csak pillanatokig tart a tapintatos csend.

– Gasztronómiai analfabéta az ingyenc, a borbarát, a *gourmet* Szindbád? – hitetlenkedik az asztaltársaság.

Mácsai Pál picit összehúzza szemét, a halkéssel választékos mozdulattal megigazítja a tányérján csiszolt ékszerként ragyogó ételkölteményt – *Harcsa Krúdy módra Ráczosan* –, körtáncot lejt poharában a bor, egy zamatos korty, egy ízletes falat, tengerillatú körülötte a világ...

– A húslevest szeretem, és a főzelékeket, és mindent, ami vízben él...

Az omlós, hófehér harcsahúst egy korty türkizragyogású száraz bor kíséri utolsó útjára.

Elvarázsolt kertben elvarázsolt színész: asztalhoz ült a gasztronómiai analfabéta Mácsai Pál, és jóízűen, boldogan megebédelt Krúdy Gyula hőse, Szindbád.